

Senator Claude Malhursts tale i det franske senat den 5. marts 2025, der er "gået viralt", og trykt i Washington Post. Her oversat fra fransk.

Hr. Præsident¹,

Hr. Premierminister,

Mine damer og herrer ministre,

Kære kolleger,

Europa står på et kritisk vendepunkt i sin historie. Den amerikanske beskyttelse er ved at forsvinde, Ukraine risikerer at blive forladt, og Rusland bliver styrket.

Washington er blevet Nero's hof, en brandstiftende kejser, underdanige hofmænd og en klovn på ketamin, der er sat til at rense ud i den offentlige forvaltning.

Dette er en tragedie for den frie verden, men først og fremmest en tragedie for USA. Trumps budskab er, at det ikke gavner at være hans allierede, fordi han ikke vil forsvare jer, han vil pålægge jer flere todsatser end sine fjender og true med at beslaglægge jeres territorier, samtidig med at han støtter de diktatorer, der invaderer jer.

Handelens konge viser nu, hvad kunstens handel er, når man ligger på maven. Han tror, han vil intimidere Kina ved at overgive sig til Ruslands præsident Vladimir Putin, men Kinas præsident Xi Jinping, står overfor et sådant forlis og er uden tvivl ved at fremskynde sine forberedelser til at invadere Taiwan.

Aldrig i historien har en amerikansk præsident overgivet sig til fjenden. Aldrig har en præsident støttet en angriber mod en allieret. Aldrig har en præsident trampet på den amerikanske forfatning, udstedt så mange ulovlige dekretter, afskediget de dommere, der kunne forhindre ham, fyret hele militærledelsen i et hug, svækket alle magtbalancer og taget kontrol over sociale medier.

Dette er ikke en drejning mod illiberalismen, det er begyndelsen på afviklingen af demokratiet. Lad os huske, at det kun tog en måned, tre uger og to dage at vælte Weimarrepublikken og dens forfatning.

Jeg har tillid til det amerikanske demokratis styrke, og landet protesterer allerede. Men på en måned har Trump gjort mere skade på Amerika end på fire år af sin sidste præsidentperiode. Vi var i krig med en diktator; nu kæmper vi mod en diktator støttet af en forræder.

For otte dage siden, på det samme tidspunkt som Trump klappede den franske præsident Emmanuel Macron på ryggen i Det Hvide Hus, stemte USA i FN sammen med Rusland og Nordkorea mod de europæere, der krævede, at de russiske tropper trak sig tilbage.

To dage senere, i det ovale kontor, gav den militært fraværende Trump moralske og strategiske lektioner til den ukrainske præsident Volodymyr Zelensky, før han afskedigede ham som en staldkarl og beordrede ham til at underkaste sig eller træde tilbage.

Den nat tog han endnu et skridt ind i vanæren ved at stoppe leveringen af de lovede våben. Hvad skal vi gøre i mødet med sådan et forræderi? Svaret er enkelt: Stå fast.

Og først og fremmest, lad os ikke tage fejl. Ukraines nederlag ville være Europas nederlag. De baltiske stater, Georgien og Moldova er allerede på listen. Putins mål er at vende tilbage til Yalta-aftalen, hvor halvdelen af kontinentet blev overladt til Stalin.

Landene i den globale syd venter på udfaldet af konflikten for at beslutte, om de skal fortsætte med at respektere Europa, eller om de nu er fri til at træde på det.

Hvad Putin vil, er afslutningen på den verdensorden, USA og dets allierede etablerede for 80 år siden, hvor det første princip var forbuddet mod at tilegne sig territorier med magt.

Denne idé er selve fundamentet for FN, hvor amerikanerne i dag stemmer for angriberen og mod den angrebne, fordi den Trumpianske vision stemmer overens med Putins: en tilbagevenden til indflydelsessfærer,

¹ Formanden for det franske senat.

hvor stormagter dikterer skæbnen for små nationer.

Grønland, Panama og Canada til mig, Ukraine, de baltiske stater og Østeuropa til dig, Taiwan og det Sydkinesiske Hav til ham.

I Mar-a-Lagos middagsselskaber blandt golfspillende oligarker kaldes dette "diplomatisk realisme".

Vi er derfor alene. Men fortællingen om, at man ikke kan modstå Putin, er falsk. Modsat Kremls propaganda går det dårligt for Rusland. På tre år har den såkaldt næststørste hær i verden kun formået at gribe nogle smuler fra et land, der har tre gange færre indbyggere.

Med renten på 25%, kollaps af valuta- og guldreserverne og en demografisk krise står Rusland på randen af afgrund. Den amerikanske livline til Putin er den største strategiske fejl, der nogensinde er begået under en krig.

Chokket er voldsomt, men det har en dyd. Europæerne kommer ud af deres benægtelse. De forstod på en enkelt dag i München, at Ukraines overlevelse og Europas fremtid er i deres hænder, og at de har tre imperativer.

Først, accelerere militærhjælpen til Ukraine for at kompensere for den amerikanske opgivelse, så Ukraine kan holde ud, og selvfølgelig for at sikre dens og Europas plads ved forhandlingsbordet.

Dette vil koste. Det vil kræve at man afslutter tabuet omkring brugen af de frosne russiske aktiver. Det vil kræve at man omgår Moskvaforbundne i Europa ved at danne en koalition af kun villige lande, selvfølgelig med Storbritannien.

For det andet, kræve at enhver aftale indeholder tilbagelevering af bortførte børn og fanger samt absolutte sikkerhedsgarantier. Efter Budapest, Georgien og Minsk ved vi, hvad Putins aftaler er værd. Disse garantier kræver tilstrækkelig militær magt til at forhindre en ny invasion.

Endelig, og dette er det mest presserende, fordi det vil tage lang tid, skal vi opbygge det forsømte europæiske forsvar, der har været afhængig af den amerikanske sikkerhedsskærm siden 1945 og blev reduceret efter Berlinmurens fald.

Det er en herkulisk opgave, men det er dens succes eller fiasko, der vil afgøre, hvordan lederne i dagens demokratiske Europa vil blive bedømt i fremtidens historiebøger.

Friedrich Merz² har netop erklæret, at Europa har brug for sin egen militære alliance. Dette er en anerkendelse af, at Frankrig har haft ret i årtier ved at advokere for strategisk autonomi.

Nu skal den bygges. Det vil kræve massiv investering, styrkelse af den Europæiske Forsvarsfond uden for Maastricht kriterierne, harmonisering af våben- og ammunitionssystemer, at vi fremskynder Ukraines medlemskab af EU, som i dag har den største hær i Europa, genovervejer pladsen og betingelserne for nuklear afskrækkelse baseret på franske og britiske våben, og genstarter missilforsvar- og satellitprogrammer.

Den plan, der blev annonceret af Ursula von der Leyen i går, er et godt udgangspunkt. Og det vil kræve meget mere.

Europa vil kun blive en militær magt igen ved at blive en industriel magt igen. Med andre ord, det er nødvendigt at anvende Draghi-rapporten³. For alvor.

Men Europas virkelige oprustning er dens moralske oprustning.

Vi skal overbevise opinionen i mødet med krigstræthed og frygt, og især overfor Putins medspillere på yderste højrefløj og venstrefløj.

De siger, de vil have fred. Hvad de hverken siger, er at deres fred er overgivelse, en fred med nederlag, udskiftning af en de Gaulle Zelensky med en ukrainsk Pétain⁴ under Putins kontrol.

² Friedrich Merz er leder af CDU i Tyskland og forventes at blive udpeget som tysk Bundeskansler efter Olaf Scholz.

³ 9. september 2024 præsenterede den tidligere chef for den europæiske centralbank, Mario Draghi sammen med EU's kommissionsformand Ursula von der Leyen en skelsættende rapport om, hvordan man kan dæmme op for Europas økonomiske nedgang.

⁴ Pétain var fransk marionet styret af Hitler under 2. verdenskrig

Er dette slutningen på den Atlantiske alliance? Risikoen er stor. Men de sidste par dage har den offentlige ydmygelse af Zelensky og alle de skøre beslutninger, der er blevet taget i den sidste måned, endelig fået amerikanerne til at reagere.

Meningsmålingerne falder. De republikanske embedsmænd bliver mødt af fjendtlige mængder i deres valgkredse. Selv Fox News bliver kritisk.

Trumpisterne kontrollerer stadig den udøvende magt, parlamentet, højesteret og sociale medier.

Men i amerikansk historie har frihedens tilhængere altid vundet. De begynder at løfte deres hoveder.

Ukraines skæbne bliver besluttet i skyttegravene, men det afhænger også af dem, der i USA vil forsvare demokratiet, og her, af vores evne til at forene europæerne, finde midlerne til deres fælles forsvar og gøre Europa til den magt, det engang var, og tøver med at blive igen.

Vore forældre besejrede fascismen og kommunismen ved den største opofrelse.

Opgaven for vores generation er at besejre det 21. århundredes totalitarismer.

Leve det frie Ukraine, leve det demokratiske Europa.